

Carreres amb un sexe dominant

L'elecció dels estudis en clau de gènere reforça la masculinització o feminització de les professions

Gastronomia mediterrània 10 ■ Els dibuixos d'en Fidan 14 ■ Les dues vessants de la grip aviària 16 ■ La carícia a la paret 24 ■ Cinema, bogeria i curiositat 26 ■ El partidet dels dissabtes 29 ■

EL CAMPUS de l'Autònoma

NÚM 34

JUNY 2006

3 L'elecció dels estudis en clau de gènere es projecta en el mercat laboral.

8 La Universitat ha de ser un referent per aconseguir la igualtat.

10 Jornades Gastronòmiques de la Mediterrània, un tast de cuina diferent.

14 Fotoperiodistes retraten la singularitat de Bòsnia i Herzegovina.

10 Dues visions científiques de la grip aviària.

21 'Graffitis', els missatges anònims ens interpel·len des de les parets.

26 Les relacions entre cinema i bogeria en un cicle a la UAB.

Convertir la teoria en realitat

En el llarg camí de la humanitat cap a la llibertat i la igualtat hi ha avenços i marxes enrere. Una de les lluites en les quals encara hi queda molt per fer és la de la igualtat de gènere, és a dir, que el fet de ser home o dona no hauria de proporcionar automàticament avantatges o desavantatges. Una cosa és la teoria, inscrita en lleis, constitucions, disposicions i declaracions de responsables de tota mena, i l'altra és la realitat. I perquè la teoria es faci realitat cal lluitar, actuar, redreçar situacions de fet, canviar mentalitats, etc.

En aquest número fem una aproximació al fet que determinades carreres semblen estar destinades als homes i altres a les dones, i que la consideració a la societat i les remuneracions van en funció del prestigi social. Es pot constatar que les enginyeries són cosa d'homes mentre que a les infermeries hi regnen les dones i el mateix es pot dir d'una llarga llista de titulacions.

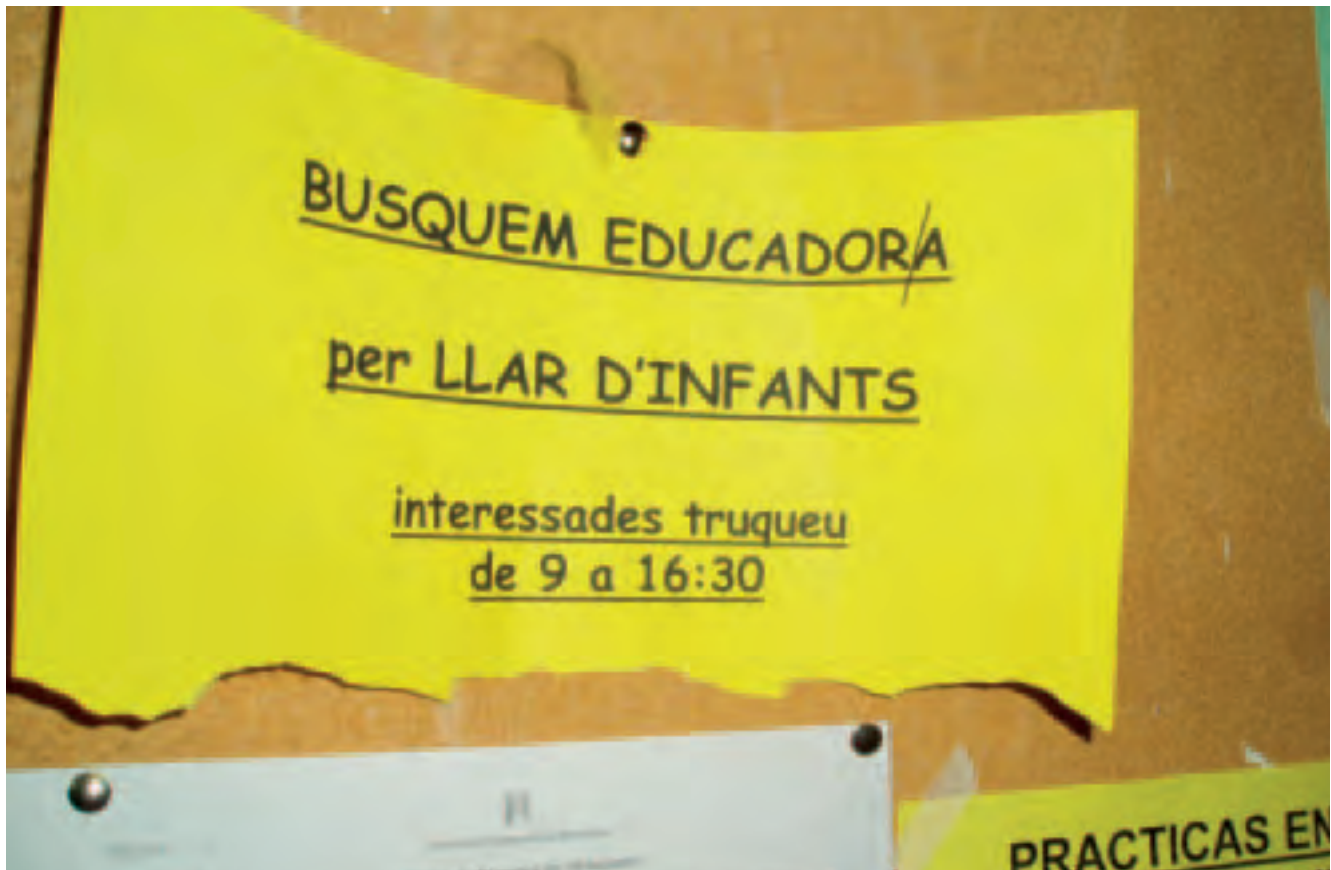
Les causes són múltiples i cal parar especial esment en el fet que la valoració de la societat d'aquestes carreres no és la mateixa, sinó que hi ha una graduació segons la qual, i una vegada més, hi surten perdent les *carreres femenines*.

Tot això és perfectament quantificable a la UAB pel que fa al percentatge de dones i homes en les diferents titulacions, en determinades categories del PAS i del professorat. És un tema que requereix atenció per tal de desenvolupar actuacions destinades a afavorir la igualtat i a convertir la teoria en realitat.

s pot constatar que les enginyeries són cosa d'homes mentre que a les infermeries regnen les dones i el mateix es pot dir d'una llarga llista de titulacions

■ **DIRECTOR** Antoni Reig. **SOTSDIRECTORA** Pepa Badell. **SOTSDIRECTORA D'EDICIÓ** Elvira Altés. **CONSELL EDITORIAL** Manuel López, Antoni Merino, Jaume Soriano, Darío Giménez, Toni Castel. **COORDINADORS DE REDACCIÓ** Alberto Ardévol (Noves Tecnologies), Rocío Blanco i Noel Méndez (Reportatges), Núria Caldés (Notícies), Laura Gómez (Fotografia), Carla Liébana (Cultura), Laura Pitarch (Entrevistes). **LLIBRES** Josep M. Figueres. **DISSENY** Pepa Badell. **MAQUETACIÓ** Cristina Garde, Meritxell Martínez i Lúdia Moraño. **EDICIÓ** Maria Joancomartí, Anna Martí, Carla de Puig i Aitana Montaner. **CORRECCIÓ** Marta Vilaseca.

ADREÇA Facultat de Ciències de la Comunicació, Universitat Autònoma de Barcelona (UAB), Edifici I, Aula I2-117, 08193 Bellaterra (Barcelona). **TELÈFON** 935813288. **FAX** 935812005. **EDITA** Facultat de Ciències de la Comunicació, UAB. **PREIMPRESSIÓ I IMPRESSIÓ** Cevagraf SCCL. **D.L.** B-22.792-2006

JORDI BES

Tenen gènere les carreres?

Quan un estudiant de batxillerat escull la carrera que cursarà a la universitat, és possible que l'elegeixi en funció del gènere. Socialment, es considera que les professions que tenen a veure amb l'atenció a les persones són femenines i les relacionades amb la producció d'alguna cosa s'associen als homes. A l'Autònoma es reproduïxen els estatus socials de les professions.

A la UAB, les noies són el 96% de l'alumnat en carreres com Logopèdia, Educació Especial o Infantil, mentre que no assoleixen el 8% en carreres com Enginyeria Electrònica o Enginyeria Tècnica Informàtica de Sistemes, segons dades del curs 2003-2004. La directora de l'Observatori per a la Igualtat de la UAB, Maria Jesús Izquierdo, afirma que "el perfil de cada carrera és diferent" i, si bé l'alumnat escull la carrera segons el gènere, la mateixa titulació que ha triat acaba per reforçar aquest gènere.

De moment, aquestes són les conclusions preliminars d'un estudi sobre les carreres feminitzades i masculinitzades que finalitzarà l'any 2008, a càrrec d'un dels grups de recerca de gènere

El mercat laboral marca el gènere de les carreres i, en aquest cartell de la Facultat de Ciències de l'Educació, veiem com la demanda d'Educació Infantil es dirigeix a les dones

de l'Observatori per a la Igualtat de la UAB: el Grup d'Estudis sobre Sentiments, Emocions i Societat (GESES).

Laura Nicolás estudia Enginyeria Informàtica a l'Escola Tècnica Superior d'Enginyeria (ETSE). A la seva classe només hi ha un 10% de noies, entre les quals hi ha la seva bessona, Cristina Nicolás. Les dues germanes van estudiar a una escola de monges on hi havia molt pocs nois. Després van cursar el batxillerat tecnològic a un altre centre on eren les úniques noies de la classe. Per aquest motiu, quan van arribar a la UAB ja estaven acostumades a estar envoltades de nois. Laura Nicolás reconeix que al principi els va costar integrar-se però que mica en mica van anar formant un grup d'amics mixt.

Al professorat d'algunes titulacions no li passa per alt el fet que una part de l'alumnat sigui una minoria per raons de gènere. A algunes assignatures de la diplomatura de Turisme es matriculen molt pocs nois i llavors hi assisteixen només una part o fins i tot cap. La professora de francès de Turisme, Laura de la Paz, explica que durant el primer curs els pocs nois que hi ha a classe s'asseuen junts "per sentir-se segurs", fet que corroboren els professors d'anglès de la mateixa diplomatura, Iain Parkhill i Daniel Blake. Tot i això, a l'hora de fer grups de conversa, els tres docents separen els nois perquè és la manera d'integrar-los i de fer-los parlar més en llengua estrangera.

Monopoli dels temes de conversa

L'estudiant de Telecomunicacions, Montse Heredia, explica que les noies de la seva carrera —que són el 9,8% del total de l'alumnat— també tendeixen a ajuntar-se en parelles, tot i que també es relacionen amb els nois. A la seva colla tot són nois menys ella i una amiga. El fet d'estar en minoria fa que els nois monopolitzin els temes de conversa. Per exemple, ella mateixa reconeix que quan passa una noia pel passadís s'afegeix als comentaris que fan els nois sobre el seu aspecte. En canvi, el professorat de llengua de Turisme ha detectat que, en aquesta diplomatura, són les noies qui dominen el corrent d'opinió de la classe pel fet d'estar en majoria.

A més, segons la professora de francès de Turisme, Laura de la Paz, "en alguns nois els surt un aspecte més femení" que defineix dient que "són molt suaus, no criden, o sigui, que no es comporten com a mascles". Tot i això, el professor d'anglès de la mateixa titulació, Daniel Blake, no atribueix només l'aspecte

JORDI BES

femení d'alguns nois a estar envoltats de noies, sinó que també ho imputa al fet que siguin nois que, en la seva professió, hagin de tractar amb el públic. A més, assegura que encara hi ha un altre factor i és que "els nois quan vénen de secundària no saben com tractar les noies".

Encara que en petit grup les relacions siguin d'igual a igual, l'estudiant de Telecomunicacions, Montse Heredia, afirma que quan una noia surt a la pissarra o parla en públic, tots els nois l'observen i murmuren. Miquel Calduch, estudiant d'Informàtica, il·lustra aquest tipus d'anècdotes amb una metàfora: "Imagineu un camp de

A l'assignatura Atenció a la primera infància que el professor Xavier Gimeno imparteix a tercer d'Educació Infantil hi assisteixen una trentena de noies i un únic noi.

futbol ple de gossos afamats a les graderies. Aleshores, entra un gatet al camp movent la cua i, de cop i volta, els gossos comencen a bordar per cridar-li l'atenció".

També, entre el professorat

La diferència entre sexes també es manifesta en el personal docent d'algunes facultats, com ara a l'Escola Tècnica Superior d'Enginyeria (ETSE), on les dones no solen arribar al 20% del total del personal docent de cada titulació, segons dades del curs 2003-2004. Gemma Sánchez, professora d'Enginyeria Informàtica de l'ETSE, assegura: "La noia que fa el pas de cursar una carrera tan masculinitzada

JORDI BES

LAJA CORBELLÀ

com aquesta és perquè té molt clar que li agrada. En canvi, hi ha nois que la trien sense estar-ne gaire segurs”. Laura Nicolás, estudiant d’Enginyeria Informàtica, està d’acord amb aquesta afirmació, ja que comenta que, independentment de la intel·ligència, les noies “són més aplicades” i es prenen la carrera més seriosament, i això es reflecteix en millors notes. L’estudi *El Sexisme a la UAB* (2004), de l’Observatori per a la Igualtat de la UAB, confirma que les noies ja entren a l’Autònoma amb una nota mitjana (6,8) més alta que els nois (6,5), i mantenen les millors qualificacions durant tota la carrera.

A l’Escola d’Hostaleria i Turisme també queda clara la majoria de gènere: les noies són les que predominen a les aules.

La directora de l’Observatori, Maria Jesús Izquierdo, assegura que “les noies es prenen més seriosament la carrera”, fet que atribueix a que “les noies s’hi juguen molt més que els nois” després d’haver estat molts anys apartades de la universitat. Izquierdo ho aclareix: “Pel seu nivell social, al noi li correspon estudiar una carrera. En canvi, la noia fa un esforç addicional, ja que els col·lectius exclosos lluiten amb més força pel lloc del qual han estat desplaçats”. L’estudiant d’Enginyeria Informàtica, Laura Nicolás, també creu que les noies que no tenen gaire clar per quina carrera decantar-se, demanen consell a la

■
“Quan una noia surt a la pissarra o parla en públic, tots els nois l’observen i murmuren”

■
Les noies són més aplicades i es prenen la carrera més seriosament

■
“Quan una carrera és nova, és molt freqüent que no estigui tipificada com a feminitzada o masculinitzada”

■
La diferència entre sexes també es manifesta en el personal docent d’algunes facultats

gent més propera, que els solen aconsellar estudis cursats tradicionalment per dones. En aquest sentit, el professor de la Facultat de Ciències de l’Educació, Xavier Gimeno, considera que avui es manté el referent històric segons el qual les professions que tenen a veure amb la cura estan ocupades per dones. Per Gimeno, això s’explica pel fet que es reproduïxen uns patrons de criaça en la família —on la dona és qui puja els més petits—, uns patrons de gènere en els centres escolars —on moltes vegades hi ha un director i una majoria de professores— i uns comportaments personals a la universitat o als centres

■ **Les noies que estudien ETSE estan molt ben tractades pels seus companys**

■ **“No lligues més per fer Magisteri, tot això és un mite”**

■ **“Sempre es diu que les carreres d’homes són més importants que les de les dones”**

de formació professional –on es reproduïen les pautes adquirides abans. Gimeno posa com a exemple la Facultat de Ciències de l’Educació, on és professor des de l’any 1992: “En grups amb només un o dos nois, normalment un d’ells ocupa un lloc de delegat. Per què un dels delegats és un noi? Doncs perquè en centres no universitaris els directors solen ser homes, tot i que majoritàriament estan ocupats per professores”.

Què determina el sexe majoritari d’una carrera?

Logopèdia és una de les carreres més feminitzades, amb el 96% de noies, i Xavier Sans és un dels tres únics nois de la seva classe. Ell considera que les noies són molt més comunicatives que els nois. D’una banda, això és positiu perquè afavoreix la co-neixença entre els alumnes, però de l’altra, és negatiu perquè a les classes es parla molt. Com que les noies intervenen sovint, els professors acostumen a preguntar més als nois. Un altre detall és que habitualment els docents es dirigeixen a la classe en femení. Arribar a definir una carrera com a feminitzada o masculinitzada

LAIA CORBELLA

requereix anys de recorregut. Segons la sociòloga Maria Jesús Izquierdo, “quan una carrera és nova, és molt freqüent que no estigui tipificada com a feminitzada o masculinitzada”. Izquierdo ha constatat que és quan va agafant rotatge quan es va definint. “Fins que no veus en el mercat laboral el valor estratègic de la carrera, no s’acaba de tipificar”, assegura la directora de l’Observatori. Izquierdo posa com a exemple la carrera d’Enginyeria Informàtica que, en un principi, no era una carrera masculinitzada però que trenta anys després s’hi ha acabat convertint, en ser molt valorada en el mercat laboral. I és que les carreres feminitzades i masculinitzades no només ho són quant a l’alumnat, sinó també pel que fa al personal docent. L’estudiant de Telecomunicacions, Montse Heredia, comenta que, tot i ser casos aïllats, hi ha professors

L’únic noi de classe riu amb una companya a l’última fila de l’aula.

que fan comentaris pejoratius envers les dones. El mateix passa amb alguns alumnes que posen en dubte la capacitat de les professores de les carreres tècniques. Per la seva banda, el professor de la Facultat de Ciències de l’Educació, Xavier Gimeno, és el coordinador de l’àrea de Didàctica i Organització Educativa que agrupa 48 docents, dels quals 27 són dones i 21 són homes. Malgrat fer classe en carreres on l’alumnat és majoritàriament femení, Gimeno assegura que aquestes condicions no li suposen cap dificultat en la seva feina, en part perquè dins el professorat no hi ha una gran diferència de gènere pel que fa al nombre d’homes i de dones Daniel Espresate és estudiant d’Educació Primària. Totes les modalitats d’Educació presenten un percentatge molt elevat de noies. Espresate ja era conscient

d'aquesta situació, per això el va sorprendre que fossin cinc nois a classe, ja que es pensava que ell seria l'únic. Al principi seien tots junts, però mica en mica, després d'unes setmanes, ja es van anar integrant al grup. Malgrat que Espresate es trobi en minoria pel fet de ser noi, no nota que el tractin de manera diferent. No obstant això, el tracte de les noies cap als nois, en classes en què elles són majoria, no és el mateix que en la situació inversa. La professora d'Enginyeria Informàtica, Gemma Sánchez, ha observat que les noies que estudien a l'ETSE estan molt ben tractades pels seus companys. "N'hi ha poques i se n'ha de tenir cura", ironitza Sánchez. L'estudiant de Telecomunicacions, Montse Heredia, ho corrobora i explica que, sobretot en començar la carrera, notava que els nois eren especialment

Estudiants que llegeixen el diari a l'Escola Tècnica Superior d'Enginyeria.

atents amb ella. D'altra banda, mentre que a les aules on hi ha paritat sexual acostumen a formar-se parelles, l'estudiant de Logopèdia, Xavier Sans, destaca que aquest tipus de relacions no es donen a les classes on hi predomina un dels dos sexes i això fa diferents les relacions grupals. En aquest sentit, Daniel Espresate assegura: "No lligues més per fer Magisteri, tot això és un mite".

La sectorització és 'perillosa'

Malgrat que bona part de l'alumnat en minoria afirmi que se sent integrat, el professor de la Facultat de Ciències de l'Educació, Xavier Gimeno, veu "perillosa" la sectorització en grups on la majoria d'alumnes són noies, com és el cas d'Educació, o, en el cas contrari, amb majoria de nois. "Ni els homes poden estar còmodes, ni

les dones poden estar-ho", manté Gimeno. El professor d'Educació explica que "els individus del mateix gènere comparteixen pautes sobre com parlar d'alguns temes, fet que té a veure amb la construcció de la identitat".

Les persones necessitem models per créixer i desenvolupar-nos. La directora de l'Observatori per a la Igualtat de la UAB, Maria Jesús Izquierdo, afirma que "la majoria de gent pren punts com a referents", però adverteix que "els referents de gènere són massa forts". Per tant, Izquierdo assegura que la millor manera d'evitar la feminització o masculinització de les carreres és actuar des del professorat, ja que és un referent per a l'alumnat. "Que els joves no vegin que hi ha carreres de dones i d'homes pel fet de presenciar que hi ha molts professors o moltes professores en una mateixa carrera", precisa la directora de l'Observatori.

Una altra manera d'evitar la definició de les titulacions segons el gènere és, per Izquierdo, fent que canviï la valoració de les carreres. "Sempre es diu que les carreres d'homes són més importants que les de dones", expressa somrient. La directora de l'Observatori assegura que es podrien valorar més les carreres avui feminitzades com Logopèdia o algunes modalitats de Magisteri "amb un professorat excel·lent i augmentant els anys d'estudi de les carreres feminitzades", és a dir, equiparant el nombre de cursos de cada titulació amb algunes de les carreres masculinitzades. La directora de l'Observatori per a la Igualtat de la UAB assegura que les persones tendim a associar el que és més important amb el que costa. Ara bé, Izquierdo es pregunta: "És més senzill cuidar una criatura que fer un pont?" ■

**Núria Jar
Carla Liébana
Laura Pau
Jordi Bes**

JORDI RES

■
María Jesús Izquierdo
Directora de l'Observatori per a la Igualtat de la UAB

Moltes... però segregades

El darrer curs les dones han estat el 62% de l'alumnat a la Universitat Autònoma de Barcelona. Accedeixen a la Universitat amb qualificacions superiors a les dels homes, triguen menys anys en acabar els seus estudis i obtenen millors notes. Les dades fan qüestionable el vell argument que afirmava que la precària situació de les dones en el mercat laboral és causada pels seus dèficits formatius.

Ara bé, què estudien? L'elecció de la carrera és el resultat de diversos factors: les preferències per certes àrees de coneixement respecte d'altres, la importància del projecte personal respecte del professional i la valoració de les possibilitats de trobar un lloc de treball, entre d'altres.

Les diferències en la constitució de la subjectivitat de dones i homes ajuden a explicar l'elecció de la carrera, i seria abusiu afirmar que és el resultat d'un càlcul purament racional. Hi ha una percepció prèflexiva i un currículum educatiu ocult que orienta a noies i nois cap a diferents estudis fins al punt que la proporció de noies en la titulació de mestre supera el 90%, mentre que amb prou feines arriben al 15% en les titulacions d'enginyeria. Fins aquí, cap novetat. L'elecció de la carrera funciona com una profecia autocomplida: la segregació per sexes del mercat laboral s'anticipa en la pròpia Universitat, ja que les noies són minoria en les carreres tècniques i les ciències experimentals, i els nois són escassos en les de ciències humanes.

a Universitat, lluny de ser un motor de canvi, funciona com a mecanisme de reproducció social i, per tant, perpetua la desigualtat entre dones i homes

No val a dir que les preferències de dones i homes palesen les seves diferències. Hi ha una jerarquia implícita entre les diverses titulacions i entre les diverses professions d'un mateix nivell formatiu i, per tant, la suposada diferència serveix per legitimar la desigualtat social de les dones.

La Universitat, lluny de ser un motor de canvi, funciona com a mecanisme de reproducció social i, per tant, perpetua

la desigualtat entre dones i homes. De quina manera pot contribuir la comunitat universitària a eradicar el sexisme que defineix la nostra societat? Fins ara, esmercem poques energies en evidenciar que el sexisme també habita a la nostra comunitat.

La distribució del professorat en els diferents àmbits de coneixement i categories, i la proporció de càtedres ocupades per

dones, un 22,7%, són factors crítics de socialització. La importància dels fets transmet un missatge amb més força que qualsevol altre discurs d'igualtat: les dones són inferiors als homes i no és normal que es dediquin a les mateixes activitats ni accedeixin a les mateixes posicions.

El principal estímul que pot oferir la Universitat per tal que noies i nois deixin de contribuir amb les seves eleccions a que la profecia de la desigualtat es compleixi, és oferir un clima formatiu no sexista, i entorns acadèmics més igualitaris, tant en la distribució de professorat per àrees de coneixement i categories, com en el valor que s'atribueix a les distintes titulacions.

JORDI BEAS

■
Inma Gamo
Membre del comitè d'empresa per CC.OO.

Calen nous referents i models

Per entendre la situació actual de segregació de gènere a les aules cal recordar l'estat que el franquisme va generar, basat en un model patriarcal i androcèntric. Les dones van ser utilitzades per perpetuar el sistema i es va imposar el model *esposa i mare* com a dona ideal. La seva tasca era la reproducció i la cura del món privat i domèstic.

Es van crear lleis per evitar que les dones treballessin una vegada casades i per evitar que desenvolupessin determinades feines.

Amb el creixement econòmic es va necessitar mà d'obra barata. Les dones es van incorporar al mercat laboral d'una manera subordinada i diferenciada dels homes. Van sortir de casa per treballar al servei domèstic, en confecció, a les fàbriques. A les més afortunades se'ls permetia un lloc a l'educació, a la sanitat o a les oficines. Fins

l'any 1961, havien de deixar la feina quan es casaven.

Va costar uns quants anys canviar la mentalitat. Els petits avenços en matèria d'incorporació de les dones al mercat laboral van costar molt, ja que la llosa històrica era molt pesada.

A les aules universitàries les dones eren residuals, provinents de famílies benestants i sempre amb la sospita que estudiaven *per a atrapar marit*. Els estudis que escollien quedaven sempre dins del món que els era permès.

Amb la fi de la dictadura les dones reivindiquen el seu dret al treball, a l'educació i a la igualtat jurídica. L'ensenyament públic i gratuït des de la primària a la universitat ha fet que les aules s'omplin de nenes i de dones.

Is petits avenços en matèria d'incorporació de les dones al mercat laboral van costar molt, ja que la llosa històrica era molt pesada

Però durant la primària, tot i els esforços de la coeducació, les nenes han continuat veient reflectits els rols socials derivats del passat.

Els models d'home i dona ideals els veiem als mitjans de comunicació: es creen estereotips quan veiem anuncis que mostren un grup de nois davant un ordinador, per no parlar dels anuncis de cotxes, en els que sempre condueix l'home portant una noia maca o una família

feliç. A la secundària les assignatures relacionades amb la tècnica s'ensenyen d'una manera que fa que les noies se'n desentenguin.

Les dones que arriben a la universitat es troben ara més còmodes en estudis que entenen que els donen una perspectiva de feina real i en els quals ja tenen referents femenins. De la mateixa manera, els homes

s'han anat tancant portes per accedir a certs estudis perquè els consideren territori femení.

Les dones ja no han de demostrar que poden acabar de manera brillant una enginyeria. Però la societat sí que ha de fer un esforç per entendre que qui ho fa no és una *rara avis*.

Per això són necessàries totes aquelles campanyes que visualitzin el treball de científiques i tècniques per crear poc a poc nous referents i models. És absolutament necessari actuar per a crear un clima que afavoreixi la decisió de les noies per a escollir estudis científics i tècnics en el si de les mateixes famílies i de la comunitat educativa.

L'Autònoma va acollir les Jornades Gastronòmiques de la Mediterrània. Durant tres dies la cuina mediterrània va envair els bars d'algunes de les facultats de la nostra Universitat. Els dies 29, 30 i 31 de març es van poder degustar menjars diferents als que s'acostumen a oferir als diversos bars del campus.

JORDI BES

Gastronomia mediterrània

A Veterinària es va oferir el menú típic d'Algèria; al bar de Ciències, el de Grècia; al de Medicina, menjar de Turquia; i al bar de la plaça Cívica es podien trobar els plats típics de Catalunya, França i Itàlia. Les jornades van comptar amb una taula rodona sobre la dieta mediterrània. En aquesta xerrada hi van haver tres eixos fonamentals. El primer, anomenat *La dieta mediterrània: un pas endavant i un pas enrere*, va destacar que aliments com l'oli d'oliva, els làctics, el vi amb moderació, el peix i la fruita són bàsics en aquest tipus de dieta. També es va ressaltar el fet que no només amb una alimentació sana s'obtenen beneficis, sinó que cal combinar aquesta dieta amb una activitat física freqüent. Segons l'especialista, aquest és

un complement indispensable per a una bona dieta mediterrània, ja que dona benestar. També va afegir que si aquesta combinació d'exercici físic i alimentació sana és correcta, i el patró alimentari proposat es duu a la pràctica, la dieta mediterrània és capaç de combatre afeccions com l'obesitat, el càncer i malalties coronàries.

La segona part de la conferència va anar a càrrec del Centre Internacional d'Alimentació i Ciència, la Fundació Alicia. Amb el títol *Dieta, cuina i alimentació: llenguatges irreconciliables?*, el director del centre, Toni Massanés, va afirmar que el llenguatge d'avui confon termes quan parla d'alimentació ja que "la gent no menja aliments sinó que menja cuina".

El tercer eix va anomenar-se *La dieta mediterrània en l'era de la*

El bar de Medicina va oferir menjar turc i el divendres 31 de març el menú era koshaviads mudammas de primer (un brou amb faves) i kofte al curri de segon (boles de carn).

genòmica, i el va exposar la doctora Montserrat Rivero, directora tècnica científica d'Ordesa. La doctora va dir que existeix una interacció entre els nutrients dels aliments i els gens dels éssers humans. Rivero va parlar de la dieta *nutrigenètica*, impulsada pel projecte europeu Nuheal, el qual proposa estudiar la resposta d'uns àcids determinats en funció de la genètica dels individus. Per aconseguir el millor resultat, la seva proposta és la d'una dieta mediterrània personalitzada segons les dades biològiques de cadascú.

En acabar la taula rodona hi va haver un tastet amb productes típics de la nostra cuina, a càrrec de l'Escola Universitària de Turisme i Direcció Hotelera ■

Núria Caldés

El SAF visita la Vila

Ja ha arribat la II Jornada del SAF, Servei d'Activitat Física, organitzada a la Vila Universitària. El dia escollit per a oferir activitats als vilatans i als estudiants que van participar a la jornada va ser el 29 de març. Des de les 15 fins a les 21 hores, es va fomentar la pràctica d'activitats físiques de forma lúdica i festiva. Hi van haver activitats diverses com jocs en equip o una marató d'aeròbic, però la novetat va ser comptar amb un espectacle audiovisual que va donar llum i ritme a la jornada ■

Núria Caldés

JORDI BES

S'inaugura un jardí de l'Àsia oriental

El passat 5 d'abril, amb motiu de l'Any de l'Àsia Oriental a la UAB, es va inaugurar un jardí oriental al davant de la Facultat de Ciències de l'Educació. L'acte va comptar amb la presència de representants de Corea i Japó, i amb la participació d'estudiants de la UAB.

La UAB ha dedicat el curs 2005-2006 a l'Àsia Oriental i per aquest motiu s'ha inaugurat un nou jardí d'inspiració oriental a la rambla Nord del campus de Bellaterra, davant l'edifici G5 de la Facultat de Ciències de l'Educació. El passat 5 d'abril, coincidint amb la primera floració d'algunes espècies, va tenir lloc l'acte d'inauguració del jardí, que compta amb mostres botàniques del Japó, la Xina i Corea.

El jardí vol ser un testimoni de l'interès de l'Autònoma per la cultura i la realitat de l'Àsia Oriental i inclou diverses espècies com cirerers, *nandines*, codonyers del Japó i roses de Corea.

La cerimònia d'inauguració va comptar amb la presència del president de l'Associació Coreana de Barcelona i del cònsol del Japó, Kazumi Suzuki. Tots dos representants es van mostrar satisfets i agraïts tant per la iniciativa de la UAB de declarar el curs 2005-2006 l'Any de l'Àsia Oriental, com pel nou jardí d'inspiració asiàtica. La

LAURA CLAVIJO

Xina també va estar present en la inauguració, ja que en acabar l'acte hi va haver un aperitiu amb menjar típic d'aquest país.

El cònsol japonès va explicar que el cirerer és un element d'unió i celebració a l'Àsia, i va manifestar "el desig que aquest jardí serveixi per trobar llaços que fomentin l'enteniment entre els nostres països". També va animar als presents a contemplar el jardí i a buscar-hi l'harmonia d'Àsia.

També van participar en l'acte els alumnes coreans de la UAB,

que van entonar tres cants tradicionals dels seu país, i estudiants de japonès de la Facultat de Traducció i Interpretació de la UAB, que van fer un ball típic anomenat *yosakoi*.

Aquest jardí oriental és només una de les mostres de tot un ventall de conferències, cicles de cinema, taules rodones i altres activitats culturals dedicades a l'Àsia, que estan tenint lloc durant aquest curs a la nostra Universitat ■

Miriam Pons

■ NOTÍCIES

■ Setmana de la Cooperació

Del 24 al 27 d'abril es va celebrar la I Setmana de la Cooperació a la UAB. Aquestes jornades han proporcionat una trobada entre la comunitat universitària i els diferents agents relacionats amb la cooperació i desenvolupament. Es van portar a terme tot tipus d'activitats amb l'objectiu de reflexionar sobre el paper de la Universitat en la lluita contra les desigualtats.

■ Beques CITIUS

La convocatòria de les beques del programa CITIUS tindrà lloc de l'1 d'abril al 15 de maig. El programa CITIUS és una iniciativa de la UAB que pretén facilitar l'accés dels llicenciats i les llicenciades al món laboral. Les beques són atorgades per empreses i, si s'acaba satisfactoriament el programa, donen dret a rebre un títol de diplomatura de postgrau.

■ Universitat dels Pacients

La UAB i la Fundació Biblioteca Josep Laporte han creat la Universitat dels Pacients, adreçada tant als pacients i als seus familiars com a tota persona interessada en els temes de salut. La Universitat dels Pacients desenvoluparà activitats de formació, informació i assessorament per millorar l'atenció sanitària.

■ Ser professor a l'Iraq

Amb motiu del tercer aniversari de l'ocupació de l'Iraq, el passat 30 de març va tenir lloc un debat a l'Auditori de Filosofia i Lletres. Hi van participar Joan Roura, corresponsal de TVC al Pròxim Orient, i una representant de la Plataforma Aturem la Guerra. Es va presentar la *Crida internacional en suport als professors i les professores universitàries de l'Iraq*.

Premi Richard von Misses 2006

El professor del Departament de Matemàtiques de la UAB, José Antonio Carrillo, ha rebut el premi Richard von Misses 2006. Es tracta d'un guardó que atorga l'Associació de Matemàtica Aplicada i Mecànica (GAMM).

José Antonio Carrillo de la Plata va rebre el premi Richard von Misses 2006 de la GAMM el passat 27 de març a Berlín. La GAMM és una prestigiosa societat científica que, anualment des de l'any 1989, guardona joves matemàtics que hagin fet aportacions a la matemàtica aplicada i a la mecànica.

Carrillo ha obtingut el premi per les seves contribucions a l'àrea de les equacions en derivades parcials, la simulació numèrica de dispositius semiconductors i el càlcul científic. Carrillo, que va ser proposat a la GAMM per la Sociedad Española de Matemática Aplicada (SEMA), manté que aquest premi és un reconeixement a les investigacions que s'han dut a terme durant els últims deu anys, tant des de la Universidad de Granada com des de la UAB.

Es tracta del primer investigador espanyol que obté aquest reconeixement. Carrillo, però, assegura en relació a la investigació feta a l'Estat espanyol: "Pel que fa al potencial humà no tenim res a envejar a ningú, però encara falten recursos i flexibilitat per promoure i facilitar les tasques dels investigadors".

Carrillo és investigador de la Institució Catalana de Recerca i Estudis Avançats (ICREA) i professor del Departament de Matemàtiques de la UAB des de fa tres anys ■

Miriam Pons

L'exposició 'A tota pastilla' arriba a l'Autònoma

La Fundació Autònoma Solidària (FAS) va portar l'exposició sobre drogues de disseny *A tota pastilla*. Es tracta d'una exposició itinerant dissenyada per la Diputació de Barcelona que es va instal·lar a la rambla Nord del campus de la UAB del 29 de març al 28 d'abril. Aquesta activitat s'emmarca dins la campanya de prevenció i sensibilització de la FAS sobre el consum problemàtic de drogues ■

Miriam Pons

JORDI BES

Nous alumnes per l'hortet

Aquesta terra, que es troba seguint el caminet del dispensari, la van començar a cultivar un grup de joves d'ecologia anticapitalista, ja fa més de tres anys. Aquests joves van engegar un projecte que ha anat creixent amb el temps, fins a aconseguir organitzar dinars populars amb els aliments cultivats a l'hort. També s'han fet jornades per a la reflexió anomenades *hortgàs-miques*, amb l'assemblearisme com a principi organitzatiu.

Estudiants de la Universitat escolten asseguts a la gespa les xerrades hortgàs-miques.

Ara, aquests joves estan a punt d'acabar els seus estudis i no tenen ningú que vulgui continuar el que ells van engegar. Per explicar la base d'aquesta iniciativa i amb l'objectiu de trobar gent amb ganes d'implicar-s'hi i d'aprendre què és el treball en equip, el dimarts 21 de març es va fer una assemblea a l'hortet. Allà es va parlar de la reorganització de les feines agrícoles ■

Núria Caldés

La 'compra verda'

L'Autònoma va tenir l'oportunitat de presentar a l'empresa francesa Space Environment, un nou projecte que duu a terme la Universitat pel desenvolupament sostenible.

El Servei de Prevenció i de Medi Ambient (SEPMA) va rebre el passat 24 de març una delegació europea que va venir a la Universitat a informar-se sobre la implicació de la UAB en termes mediambientals.

La nostra Universitat està implicada en projectes d'aquesta temàtica des de l'any 1999 amb la creació de l'Agenda 21 local, un pla de treball perquè la nostra ciutat pensi globalment i desenvolupi unes estratègies per assolir un model de desenvolupament sostenible.

Actualment, el SEPMA està treballant amb el principal propòsit

de desenvolupar els instruments necessaris per tal que els estudiants, professors i personal de la Universitat puguin obtenir productes que no perjudiquin el medi ambient. De forma simbòlica, el dia 24 de març Paco Muñoz-Gutiérrez, membre del Servei de Prevenció i de Medi Ambient, i la delegació europea, van anar a la llibreria Abacus de la plaça Cívica i van etiquetar de nou aquells productes de la llibreria que respecten el medi ambient, per tal de facilitar la *compra verda* ■

Núria Caldés

■ Futurs periodistes a la premsa comarcal

El rector de la UAB, Lluís Ferrer, i el president de l'Associació Catalana de la Premsa Comarcal (ACPC), Estanis Alcover, van signar el passat 27 de març un conveni de col·laboració entre les dues entitats. Gràcies a aquest acord, a partir del proper curs, els estudiants de Periodisme de la UAB podran escollir fer les pràctiques externes de la carrera en algun dels 130 mitjans locals i comarcals de l'ACPC.

■ Jornada interuniversitària

La Sala d'Actes del Rectorat va ser l'escenari de la I Jornada Interuniversitària d'estudiants d'Educació Especial. El passat 24 de març es va oferir la conferència *Ser mestre d'Educació Especial en una escola per a tots*, que tenia com a principal objectiu estrènyer els lligams entre els futurs especialistes d'aquesta modalitat d'estudis arreu de Catalunya.

■ Ajuts de col·laboració amb la UAB

A partir del 7 d'abril, s'obre el termini per sol·licitar els ajuts de col·laboració per a estudiants de primer i segon cicle, de doctorat i de màsters pel curs 2006-2007. La UAB ha convocat 186 beques per col·laborar a les Biblioteques, a Treball Campus i per dur a terme activitats de promoció i informació.

■ Jornada sobre Titulacions de Segon Cicle

El 18 de maig se celebra la Jornada sobre Titulacions de Segon Cicle per donar a conèixer les diferents titulacions que ofereix la UAB. La jornada va adreçada a informar als estudiants que ja tenen una titulació universitària o un primer cicle d'un altre estudi.

JOAN SERRA

Els dibuixos d'en Fidan

Un grup de 22 fotoperiodistes van viatjar el passat febrer a Bòsnia i Herzegovina per veure la reconciliació ètnica deu anys després de la guerra. Allà van conèixer en Fidan.

En Fidan s'esforça a dibuixar més ràpid. Estem a punt d'anar-nos-en. Miro com el seu bolígraf es mou nerviós sobre el paper. Està dibuixant un pont. La seva monitora em comenta que sempre dibuixa el mateix, que sempre dibuixa ponts. No deu tenir més de dotze anys. Definitivament, en Fidan té alguna cosa que m'atrapa. Em mira amb cara de satisfacció. El dibuix ja està acabat. Li dono la mà i el miro per última vegada.

Pugem a les furgonetes i deixem l'orfenat enrere, mentre els petits ens diuen adéu amb la maneta. Hem d'anar cap a Sarajevo i encara hem de fer moltes parades. Ja no tornarem a passar per Bacevici, on hem conviscut

En Fidan s'afanya a enllestir el dibuix de l'Stari Most abans que marxem de Mostar. Aquest pont és el símbol d'unió entre la part de tradició musulmana i la part de tradició croata catòlica de la ciutat

gairebé una setmana amb la seva gent, la seva història, les seves runes, però també amb els seus somnis.

Les furgonetes creuen Mostar, i trec el cap per la finestra. Em sembla mentida que el viatge ja s'hagi acabat. La gent del carrer em mira i em somriu. Mostar és així. Una ciutat simpàtica amb un passat incòmode. Quan es passeja pels seus carrers es té la sensació d'estar caminant per una història que, de fet, no queda tan llunyana.

Fa més de deu anys que la ciutat va quedar assolada per les bombes, pels obusos i per la violència d'un discurs fratricida. Però ara hi ha un clima de pau relativa, hi ha la voluntat de sortir del pou. I

■ **Durant la guerra de Bòsnia (1992-1995) es van haver d'habilitar parcs com a cementiris a causa del setge a la part musulmana de Mostar. La majoria de les tombes són de l'any 1993.**

JORDI BES

CÉSAR CASELLAS

Què és Kevlar?

Kevlar Fotoperiodistes és l'associació que va organitzar el camp de treball a Bòsnia i Herzegovina el febrer passat per celebrar els deu anys de l'entitat, constituïda el 1995. Davant l'èxit del primer viatge, l'associació prepara una nova sortida oberta a tothom entre el 14 i el 27 de juliol a les poblacions de Bacevici, Rastanji i Mostar. A més, també oferirà un ambiciós postgrau a les mateixes localitats del 14 al 27 d'agost adreçat només a estudiants de Periodisme, Comunicació i Humanitats.

encara que moltes cases estiguin destrossades i que des de dalt del minaret es descobreixi una ciutat a mig fer, les criatures tornen a dibuixar, els mercats es tornen a omplir de gom a gom, hi ha soroll pel carrer, el muetzi canta la pregària, i tot sembla recuperar l'ordre després d'haver patit una de les guerres més cruentes de la nostra història. Les ferides, amb esforços sobrehumans, es comencen a tancar. L'odi amaina i Bòsnia emprèn un camí de cara al futur, un futur que es construeix cada dia amb l'esforç d'aquells que han patit l'horror i amb la il·lusió d'aquells que ho han perdut tot però que mai no han deixat de somniar.

Mentre creuem la ciutat ningú

no parla a la furgoneta. Silenci absolut. Tots traiem el cap per la finestra i aprofitem aquests últims moments a Mostar per expressar la seva essència. Em poso la mà a la butxaca. Agafo el dibuix d'en Fidan i el desplego. L'Stari Most, el mític pont de Mostar que s'alça inert i imponent sobre el riu Neretva està gravat amb bolígraf en el paper. Me'l miro bé, i potser sí. Potser és cert que Bòsnia és com en Fidan, un país orfe que vol oblidar el passat i que sempre dibuixa ponts per curar ferides i per tornar a reconstruir aquell país multiètnic on gairebé sempre s'havia conviscut sense problemes ■

Tot i que des de dalt del minaret es descobreixi una ciutat a mig fer, hi ha soroll pel carrer i el muetzi canta la pregària

Joan Serra

Dues visions de la grip aviària

S'està parlant molt de la grip aviària però encara són moltes les incògnites que envolten aquesta malaltia que està donant la volta al món. Recollim dues visions científiques sobre aquest virus que s'ha cobrat 109 morts, segons l'Organització Mundial de la Salut. D'una banda, la perspectiva relativa al món animal, amb l'entrevista a la veterinària Natalia Majó, i, de l'altra, les repercussions conegudes en els humans amb l'entrevista a la microbiòloga Marina

“Eradicar la malaltia de les aus salvatges és pràcticament impossible”

NATÀLIA MAJÓ

Va estudiar Veterinària a la Universitat Autònoma, on també va fer el Doctorat en Medicina Veterinària. Forma part del Centre de Recerca de Sanitat Animal (CRESA) des dels seus inicis, al 1999. Actualment treballa en la recerca de malalties víriques de les aus i coordina el pla de vigilància de grip aviària en aus salvatges a Catalunya.

Què és la grip aviària?

És una malaltia d'origen víric que afecta tot tipus d'aus, tant salvatges com de corral, i des de l'any 1996 s'ha pogut comprovar que també es pot transmetre a les persones.

On va sorgir per primer cop aquesta malaltia?

A finals del segle XIX hi ha la primera descripció de la malaltia, però realment encara és més antiga.

Es poden evitar les epidèmies de grip?

El problema de la grip aviària és que es tracta d'un virus que poden contraure fàcilment les espècies d'aus salvatges, sobretot les anàpides, com els ànecs. Aquestes aus actuen com a transmissores de la malaltia, poden tenir el virus però no demostren cap simptomatologia. És aquest virus, que les aus salvatges transporten, el que contagia a les aus domèstiques. És molt difícil acabar amb aquesta malaltia perquè sempre hi haurà aus salvatges i aquestes fan de dipòsit ecològic del virus de la grip aviària.

Natalia Majó al costat del cartell del CReSA a la Facultat de Veterinària.

Com es detecta la malaltia?

Una tècnica per detectar el virus de la grip, amb la qual estem treballant actualment, és analitzar mostres de femta i de secrecions traqueals. Es necessita fer una anàlisi de laboratori perquè hi ha animals que aparentment no mostren símptomes i per tant no es pot saber si un animal està infectat o no.

Com es pot controlar l'epidèmia si les aus migratòries canvien constantment de territori?

És complicat. Normalment, si l'epidèmia passa a aus domèstiques hi ha un pla d'actuació molt marcat: el sacrifici de les aus infectades, així com tota una sèrie de mesures que es prenen a les granges del voltant. Es pot eradicar la malaltia de les aus de granja, però eradicar-la de les aus salvatges és pràcticament impossible. En alguns països

africans afectats pel virus, com Egipte, el virus s'està tornant endèmic. Això vol dir que per no prendre mesures per eradicar el virus a temps aquest es torna incontrolable. Les granges estan infectades, les mateixes granges infecten d'altres... Per tant és un cicle difícil d'acabar.

S'ha detectat el virus en alguna espècie animal que no siguin aus?

Sí, el virus de la grip aviària també ha provocat mortaldat en alguns gats, en alguns mustèlids com les fures i en alguns animals de zoo com els tigris.

Quines mesures preventives s'han pres a Catalunya?

S'han pres mesures en zones de risc, la gent d'aquestes zones va haver de tancar les aus per tal que no hi hagués contacte d'aus salvatges amb aus de corral.

A la Facultat de Veterinària tenen una petita granja d'animals, han pres alguna mesura per controlar que les aus de corral estiguin sanes?

La doctora en Medicina Veterinària al seu despatx.

No, perquè les aus estan tancades i no hi ha gaire problema. A més, aquí no estem en un lloc de pas d'aus migratòries. A Catalunya, les zones de pas d'aus migratòries més importants són el Delta de l'Ebre, amb diferència, i els aiguamolls del Llobregat.

Han fet algun tipus d'investigació sobre aquest virus a la UAB?

Sí, el que s'està fent en el CRESA des de principis del 2005 és recollir mostres de tots els animals que presenten simptomatologies o de les aus que es troben mortes arreu de Catalunya, sobretot en les zones de major risc, que són els aiguamolls de l'Empordà, el Delta de l'Ebre i el Delta de l'Empordà. La gent sensibilitzada amb el tema que troba mostres d'aquests animals les recull i ens les remet. Hi ha cinc veterinaris contractats al Departament de Medi Ambient de la Generalitat que es dediquen a agafar mostres de qualsevol animal que es trobi a Catalunya per analitzar-les. La simptomatologia que presenten aquests animals mai no és gaire

clara, però de vegades sol ser nerviosa o digestiva.

Existeixen vacunes preventives per a les aus?

Sí, el virus de les aus ja el coneixem. Per això tenim diverses vacunes per combatre'l. El més difícil serà trobar una vacuna per a humans perquè el virus de la grip aviària que afecta a les persones encara ens és desconegut.

En el Ministeri de l'Interior s'han pres algunes mesures com crear un Institut que gestiona la protecció i el tractament de les aus. Esteu en contacte amb aquest tipus d'organitzacions oficials?

No, no tenim contacte amb el Ministeri de l'Interior. Nosaltres fem aquestes investigacions per un encàrrec del DARP, el Departament d'Agricultura Ramaderia i Pesca de la Generalitat de Catalunya. Aquest és el departament que gestiona la vigilància d'aus de producció i aus salvatges. Nosaltres col·laborem més estretament des de fa anys amb el DARP i el Departament de Medi Ambient, i són ells els que tenen una relació més directa amb el Ministeri de l'Interior.

Quina repercussió creus que està tenint la grip aviària a nivell informatiu?

Bé, ara ja s'ha calmat una mica més la cosa. Almenys el tema s'està portant millor que amb les vaques boges. Però l'alarma social de la grip aviària és molt mediàtica. El pic d'entrada de mostres l'hem tingut quan hi ha hagut pic d'informació. En canvi, ara mateix, fa un parell de setmanes hi ha hagut el pas més important d'aus migratòries des de l'Àfrica fins aquí i el número de mostres que ens envia la gent ha baixat, perquè el tema ja no surt a la tele. Però científicament ara és un moment més perillós que quan va sortir a la tele ■

**Rocío Blanco
Laura Pitarch**

XAVIER BERTOMEU

“La transmissió entre humans és molt difícil de demostrar”

MARINA LUQUIN
És llicenciada en Biologia per la Universitat de Barcelona i va fer el postdoctorat a l'Institut Pasteur de Paris. A més, va treballar en la recerca de la Unitat Microbiològica de l'Hospital Santa Creu i Sant Pau, especialitzat en malalties respiratòries. En l'actualitat és coordinadora de la Unitat de Microbiologia de Ciències.

Fa més de cent anys ja es van trobar brots de grip aviària a Itàlia. Si la grip de les aus no és una malaltia nova, per què de sobte s'ha creat tanta alarma social?

Hi ha alarma social perquè aquest virus, en principi, afectava només a les aus salvatges, però no era mortal. Al 1997 ens vam adonar que el virus provocava morts en aquest tipus d'aus. Ara, el virus ha passat de les aus salvatges a les domèstiques tenint una gran i ràpida mortalitat. A més, a conseqüència de la transmissió del virus a aus domèstiques també s'ha donat algun cas de mortalitat en humans. I és per això que se li ha donat més importància. Aquest virus ha evolucionat, hi ha un virus en concret, l'H5N1, que ha evolucionat genèticament i sembla ser que és més patogen.

Com es transmet el virus?

El virus es multiplica activament en el budell de les aus i és excretat en la femta. Es pot donar el cas que el virus es transmeti

La biòloga explica que ja es coneixia la virulència de la grip en les aus des dels anys noranta.

a través de l'aigua, si aquesta femta contamina l'aigua amb la qual estem en contacte. A més, la femta, quan s'asseca, produeix aerosols i el fet de respirar partícules d'aerosols, de femta seca, també pot ser una causa de transmissió. El virus de la grip aviària sembla ser prou resistent al medi ambient, per això podria estar també sobre objectes. Pot mantenir-se viu durant un cert temps en el medi ambient. La transmissió per la ingestió d'aus infectades només s'ha donat en animals, hi ha hagut casos de felins que han mort per menjar aus infectades.

En quina mesura pot afectar aquesta malaltia a les persones?

La transmissió sempre és de les aus a les persones. Els casos d'infecció que s'han trobat han estat en gent que treballa amb

aus, pel contacte continuat amb aus infectades. Però el que no està demostrat és que hi hagi un contagi de persona a persona. La transmissió entre humans és molt difícil de demostrar en països on la majoria dels malalts són gent del món rural. Hi ha bàsicament dos casos: una infermera que tenia cura d'un malalt al Vietnam, i un cas d'una mare i un fill. Tanmateix, no se sap segur si ha estat transmissió de persona a persona perquè no hi ha proves suficients per demostrar-ho.

Si existeixen vacunes preventives per a les aus, com és que encara no se n'han trobat per a les persones?
Per a humans no hi ha encara una vacuna comercialitzada. Les vacunes que tenim són pel virus de la grip normal. El virus de la grip aviària s'assembla molt al virus de la grip, però no és el mateix tipus. Normalment es recomana a les persones que treballen amb aus que es vacuin de la grip normal. Si una persona té la grip i, a més, es contagia de

La grip aviària i la grip comú són del mateix grup de virus.

la grip aviària podrien confluir els dos virus i aleshores es podria generar un nou virus que fos tant potent i mortal com el de la grip aviària i molt transmissible com el de les persones.

En què s'assembla la grip aviària a la grip comú?

Són del mateix grup de virus. Els virus que produeixen la grip pertanyen a la mateixa família però varien antigènicament. És a dir, els antígens, les mol·lècules que hi ha a la superfície del virus davant les quals nosaltres creem una resposta immunològica que ens protegeix, són diferents en la grip aviària i aleshores quedem desprotegits.

Quins símptomes genera en les persones?

Els símptomes de la grip aviària són: febre alta (per sobre de 38), tos i simptomatologia respiratòria (dificultat per respirar). El metge, quan auscultava el pacient, pot sentir sorolls estranys perquè hi ha una inflamació pulmonar,

■ **Els treballadors que es vacunen no és per a la seva protecció personal sinó per evitar la creació d'un nou virus més perillós**

■ **La grip aviària ha evolucionat: un virus en concret, l'H5N1, ha mutat genèticament i sembla que ara és més patògen**

és a dir, que hi ha dificultat per passar l'aire pels conductes.

Es pot curar aquesta malaltia o és irreversible?

És una malaltia que, comparada amb el virus de la grip, és més mortal. Més del 50% de les persones afectades moren.

Pot causar la mort però també hi ha gent que sobreviu perquè la tracten a temps. Si la grip s'agafa a temps i el pacient és ingressat amb respiració assistida, tindrà més possibilitats per sobreviure. Però depenent del país on afecti el virus, la gent té més mitjans per poder curar-se o menys. L'OMS recomana un tractament anomenat *Tamiflu*, amb el qual varies persones han superat la malaltia, però, tot i així, n'hi ha d'altres que no. I és que el fet d'instaurar un tractament a l'inici de la malaltia no implica necessàriament que aquella persona se salvarà ■

**Rocío Blanco
Laura Pitarch**

El SI contra els intrusos informàtics

Uns 8.000 ordinadors conformen el parc informàtic de la UAB. El Servei d'Informàtica (SI) vetlla perquè cap intrús faci malbé els servidors i la xarxa d'una Universitat que té emmagatzemats més de nou 'terabites' de dades, uns 9.000 'gigabites' d'informació

A la revista *Teraflop* del Centre de Supercomputació de Catalunya (CESCA) del mes de juny de 2000, en la qual es dedicava un article als 20 anys del Servei d'Informàtica de la UAB, es pot llegir que el primer *hacker* reconegut en aquesta universitat va ser un estudiant d'informàtica que l'any 1983 va entrar en un VT100 (un dels primers models d'ordinador IBM) per robar la quota d'accés i utilitzar més temps l'ordinador. Des de llavors, només han passat 23 anys i la quantitat de virus, *trojans*, i altres programes anomenats *malware* (danyós per l'ordinador) són tan nombrosos que constantment els usuaris d'aquestes

eines han d'actualitzar els seus antivirus amb nous remeis per aquestes malalties informàtiques, les quals poden fer malbé tot el treball de dies, setmanes i, fins i tot, anys.

L'Autònoma té en el seu SI el remei per a aquestes constants infeccions. El director d'aquest servei, Lorenzo Rodríguez Martín, assegura: "Els atacs dels *hackers* als servidors universitaris són una constant perquè és un repte per ells, però cada vegada estem més ben preparats". El SI gestiona els sistemes informàtics i la xarxa de dades de la UAB, posant-los al servei dels usuaris de docència, recerca i gestió. Actualment, es té cons-

El Pla Renove 2006 ja ha renovat uns 5000 ordinadors a la UAB. A l'esquerra, el director del Servei d'Informàtica, Lorenzo Rodríguez Martín.

tància d'uns 8.000 ordinadors funcionant a la UAB, encara que es continua amb la tasca de censar amb exactitud el nombre d'ordinadors i connexions operatives a les facultats d'aquesta Universitat i a la resta de dependències pertanyents al aquest campus. Com diu el director del SI: "És una tasca que volem tenir enllestida per l'any que ve, una vegada finalitzi el Pla Renove 2006". Des de fa dos anys s'han renovat a la UAB prop dels 5.000 ordinadors, i l'objectiu és arribar als 8.000, és a dir, a tot el parc informàtic registrat de la Universitat ■

Víctor Abasolo

LAURA GÓMEZ

El meu 'ciberdiari' fotogràfic

Fills dels 'blogs', els 'fotoblogs' o 'blogs' fotogràfics han envaït la xarxa. Aquests àlbums digitals s'han propagat a gran velocitat entre els alumnes de l'Autònoma, donant la raó als qui qualifiquen la joventut contemporània com a generació audiovisual.

Les diferències entre *blogs* i *fotoblogs* són molt difuses: en els primers predomina el text per sobre de la imatge, mentre que en els altres allò important són les imatges, amb comentaris més o menys breus. "En realitat és gairebé el mateix", comenta Yuri Fernández, estudiant de quart de Periodisme (www.gentdelbarri.net). "Nosaltres vam començar amb un *blog* clàssic, però volíem penjar tantes fotos que vam acabar fent un *fotoblog*, amb molta imatge i un petit comentari", afegeix Fernández.

Raquel Ramos va acabar la llicenciatura de Biologia l'any passat i té un *blog* fotogràfic (www.flickr.com/photos/57187115@N00) per estar en contacte amb els seus amics. Amb el mateix propòsit, els companys de Marina Romero, la qual estudia tercer curs de Periodisme, van decidir regalar-li un *fotoblog* quan va marxar

Exemples a Internet de pàgines amb fotoblog espanyols i estrangers, i imatge del fotoblog de quart curs de Comunicació Audiovisual, amb inspiració cinematogràfica.

d'Erasmus a Holanda (www.fotolog.com/nenasenserumb).

Però l'aposta més atrevida és la dels estudiants de quart de Comunicació Audiovisual, que promociónen un calendari eròtic per guanyar diners per al viatge de final de carrera mitjançant un *fotoblog* (www.fotolog.com/ca2006ca). "Vam crear un *fotoblog* exclusiu per penjar els muntatges fotogràfics de la promoció i per ensenyar alguna fotografia del calendari o del seu *making off*", assenyala Mònica Zaldívar, una de les organitzadores.

Les noves tecnologies semblen disminuir les distàncies i acostar-nos als qui tenim lluny. Al mateix temps, la majoria de nosaltres no coneixem al veí de baix. Contradiccions de la modernitat ■

Gloria Agustina Segarra
Alberto Ardévol

El Servei d'Activitat Física de l'Autònoma des del mes de gener ha incorporat novetats en el seu paquet d'activitats dirigides: 'cardio fit' i 'bossu'. D'altra banda, com a activitats diferents

A l'esquerra, una sessió de 'cardio fit' i una alumna de ioga fent un exercici.

Novetats al SAF

i que cada vegada tenen més adeptes, cal destacar les del paquet 'Cos i ment', que són exercicis de coneixement del propi cos i volen atraure als usuaris que busquen propostes diferents.

Les dues ofertes completament noves que s'han afegit als horaris d'activitats dirigides són el *bossu* i el *cardio fit*. El *bossu* va sorgir de l'àmbit de l'aeròbic i és un exercici basat en una mitja esfera que s'inclou dins les activitats cardiovasculars, exercici físic moderat que permet rebaixar greixos, i enfortir els músculs. Es fa seguint una coreografia i resulta molt útil per a la rehabilitació de lesions, per corregir males postures i per millorar el control del propi cos. Els monitors de les classes han seguit una formació especial, ja que cal fer l'activitat de manera correcta per evitar lesions. És per aquest motiu que els grups són reduïts –unes

quinze persones– per tal que es pugui fer un millor seguiment de cada alumne. D'altra banda, s'ha incorporat el *cardio fit*, que es troba en el grup d'activitats cardiovasculars. Es tracta d'un circuit dirigit que es realitza a la sala de *fitness* i que inclou la bicicleta, la cinta, l'el·líptica, el rem i l'*step*. L'objectiu del *cardio fit* és que els usuaris de la sala de *fitness* coneguin totes les possibilitats que tenen en aquest espai, sàpiguen com utilitzar cada màquina i coneguin què poden treballar amb cadascuna d'elles, de manera que puguin complir millor el seu objectiu i puguin fer l'exercici físic de la millor manera possible.

Els alumnes de la classe de *bossu*.

■ El 'bossu', una activitat basada en una mitja esfera, ha tingut molt bona rebuda

■ El ioga creix amb molta força des del principi d'aquest curs: és l'activitat de 'Cos i ment' amb més demanda

MARÍA FERNÁNDEZ

Mentre que el *bossu* ha tingut molt bona acollida, és més difícil que els usuaris de la sala de *fitness*, acostumats a anar a la seva, s'apunten a una activitat dirigida com és el *cardio fit*. Tot i això, des del SAF es creu que és important mantenir aquesta activitat dins l'oferta.

'Cos i ment'

Les activitats de *Cos i ment* no són una novetat al SAF, ja que s'ofereixen des dels inicis d'aquest gimnàs. Tot i això, aquest tipus d'activitats està tenint cada vegada més èxit entre els usuaris, sobretot des de l'inici d'aquest curs. Aquest àmbit representa entre un 12% i un 15%

La mestra de ioga en un moment de la sessió.

del total de l'oferta, i malgrat l'augment de participació en aquestes activitats l'oferta no s'ha hagut d'augmentar, ja que, mentre abans les classes estaven bastant buides, ara és al contrari. Les recents enquestes realitzades a socis del SAF i també a estudiants del campus demostren que hi ha una demanda creixent en aquest tipus d'esports.

Aquestes activitats tenen en comú l'objectiu de treballar el coneixement del propi cos, es basen en la cultura oriental i són molt útils per millorar el control d'àmbits mentals, per exemple l'estrés o els nervis. Dins de les activitats de *Cos i ment* destaca el ioga, que aquest any és l'activitat

més seguida amb diferència i que ajuda a disminuir l'estrés i les tensions posturals. També trobem el Pilates o el *tai-txi-txuan*, que serveix per harmonitzar els moviments del cos amb la respiració i actua sobre el metabolisme. Una altra possibilitat és la classe de relaxació, on s'aprèn a localitzar les zones on s'acumula la tensió i l'estrés, s'ensenyen tècniques per lluitar-hi en contra i també ajuda a millorar l'autoestima i a tenir un sentit més positiu de cara a la vida. També tenim el *gimsuau* que, com es pot deduir pel seu nom, és un tipus de gimnàstica més pausada que recull els principis fonamentals dels estiraments, la relaxació i la consciència corporal. Si es busca una activitat amb més moviment, el SAF ofereix també dins de l'espai *Cos i ment* diferents esports de defensa personal, adreçats a aconseguir el desenvolupament integral de la persona: es busca la millora de la coordinació, la flexibilitat, la velocitat, la força i el domini psicomotor, i psicològicament augmenten la seguretat i la confiança en un mateix.

“No hi ha un perfil determinat de l'usuari de *Cos i ment*. Hi ha tot tipus de persones i de totes les edats, però el que és més important és que trobem al gimnàs una altra tipologia d'activitats que s'adapten a les necessitats actuals”, diu Rosa Llobet, cap de projectes del SAF. Els monitors d'aquestes activitats són diferents que els de la resta, tenen una formació especialitzada. Un exemple és la monitora de relaxació, que és psicòloga ■

**Montse Casas
Laia Creus**

■ A les parets de la Universitat s'hi poden llegir tot tipus d'inscripcions

■ El que es pinta en un minut, es tarda una hora a netejar-ho

La carícia a la paret

Vaig trepitjar per primer cop la plaça Cívica un dia qualsevol de juliol. Desconeixia que mesos més tard es convertiria en cínica. Era l'estiu de 2003, i les vagues contra la guerra a l'Iraq seguien marcant el territori. Impressionava el conjunt de pintades que guarnien les parets, tan guerreres, tan roges. Però va ser una d'escrita al terra, poderosa, la que em va cridar l'atenció: "No hi ha camí per la pau, la pau és el camí". Avui ja no es pot llegir. Algú la va esborrar, sense saber què feia. Avui la pintada ja no hi és. Però n'hi ha de noves.

Les escales baixen cap als ferrocarrils. El sol referma. Fa caminar, de fet, amb el cap marcit i la mirada al terra. Als lavabos de l'estació parla la Sheila, una colombiana a Catalunya, encara que no nouvinguda. Neteja els banys de la parada del ferrocarril dues vegades per setmana. Allò que més li sorprèn no són ni els murals ni les pintades. Ni tan sols les enganxines. A ella, el que li va sorprendre més va ser trobar-se un parell o tres de revistes bastant porques. Ara riu. I és que el lavabo serveix pel que és obvi, i pel que no ho és tant: discutir, plorar, parlar pel mòbil o comprar una capsa de condons.

Mitja volta i les escales pugen camí de la rambla Nord, escenari habitual, cap al novembre, de la Festa Major. Un altre cop és el te-

rra qui mostra les lletres infantils del que sembla una colla avorrida entre classe i classe: "Visca el Barrio, l'húngara, la Niña Pastori, Los Rebutijos i Camarón". L'ànima castissa a la Universitat que va ser el punt de trobada de cultures del nord i del sud, a un costat i a l'altre de l'Atlàntic. Pica fort el sol. Un esglaó amunt van seguir amb les frases castellanes: "Loli, vas més sortida que el bec d'una planxa". És cert, s'avorrien en aquella classe qualsevol, de la qual un dia van sortir abans d'hora. Fins i tot firmen: "Les quatre fantàstiques".

Quan el caminant arriba a la rambla de Dalt, al punt més alt del campus, un mural datat de març de 2003 saluda el caminant. Ho fa des de la paret exterior de Ciències de l'Educació. Tota ella està

MÒNICA MARQUÈS

coberta per un mapa d'Europa, amb els països ben marcats per una gamma de colors escolars. Algú es degué empenyar en veure que el vermell de l'Estat espanyol cobria tota Ibèria. Per això deuria decidir que els Països Catalans fossin remarcats amb pintura negra. Negre sobre vermell. I amb la mateixa pintura degueren dibuixar la graciosa silueta del ninot amb un mocador a mitja cara, com si d'una antiglobalització a Seattle es tractés. Llença el que sembla un còctel molotov, en direcció a Anglaterra. Al costat, una senzilla inscripció: "Món No" i la *a* d'Anarquia. El mural està tacat, violat, pensaran aquells que el van traçar fa tres anys.

No esborren, netegen

Entro als passadissos de l'edifici, entro entre els educadors. Els lavabos estan acabats de fregar. Loreto i Cecília, encarregades

Un minut per fer-ho, una hora per treure-ho...

de la neteja, es queixen quan se'ls pregunta per les pintades. "No és que les esborrem, és que les netegem amb dents i ungles". És la seva feina, i compleixen amb vehemència. Em conviden a veure la darrera aparició artística. Dubto. Les rajoles encara estan humides. "No importa, ho has de veure". Cecília es mostra entre empenyada i riallera. Trepitgem amb compte i obre la porta d'un lavabo. "Mira el sostre, maco", diu. Miro. Sembla pintura xinesa, i començo a comprendre el motiu de la seva desesperança. Un minut per fer-ho, una hora per treure-ho.

Sortint per l'altre extrem de la facultat, un es troba sorprès, davant l'Institut Pere Calders. La porta que llinda amb el campus està rodejada de totxanes vermelles, les de la construcció. Magnífic per escriure amb guix, encara que si plou s'esborra ràpidament. En

aquest estat es troba un bell: "Montse mon amour". Acabarà l'amor per la Montse quan ni tan sols es distingeixin les línies del totxo? La Montse i ell. El seu amant anònim que de ben segur no ha ballat mai el tango a París. Potser ja no estan a l'ESO, ni al Batxillerat. Ja es troben a l'altre costat de la tanca.

Un canvi d'escenari i visita als estudiants d'idiomes del SIM. Poca gent als passadissos, tant poca a la sala de refrescos on també hi ha la màquina de cafè. Fa olor de fum, encara que està prohibit fumar una cigarreta. La

paret, no obstant, no menteix: "La maria dóna alegria". La paret mai no deixa de vigilar: solitària i immòbil, amb aire de sentinella. I probablement també rigui quan els estudiants, una mica fumats després de seguir el consell de la maria, es perdin en les estupideses alegres de qui evita estudiar més.

Quan s'acosta el migdia, l'estómac demana un entrepà del restaurant de la Cívica. La darrera parada: els seus lavabos. El de nois està enfangat de consignes revolucionàries, més aviat explícites. Però una amiga ja va xerrar que és en el lavabo de les noies on es troba la petita joia de la nostra Universitat. "No vull ser com l'aire, que tot ho busca; vull ser com el vent, que tot ho troba". No és una frase. És la carícia a la paret ■

Ander Ruiz

ARACELI GARCIA

Cinema, bogeria i curiositat

Les relacions entre cine i bogeria han contribuït al naixement de títols importants en la història del cinema. A través del poder inconscient de la imatge, el cine ha estat un mitjà idoni per transmetre els espais mentals alterats dels caràcters alienats.

Aprofitant aquesta fructífera relació, la Sala Cinema de la UAB ens ofereix el cicle *Història de la Bogeria a l'Era Cinematogràfica*. El cicle ens proposa un cúmul de reflexions que mostren la dèbil construcció de la realitat a través de fils que es descusen.

¿Per què no plantejar-se un món utòpic en què els llibres fossin gratuïts, el bon cinema estigués a l'abast de tothom i en el qual assistir a un concert no significués una equació còsmica que es creua amb el nostre sou?

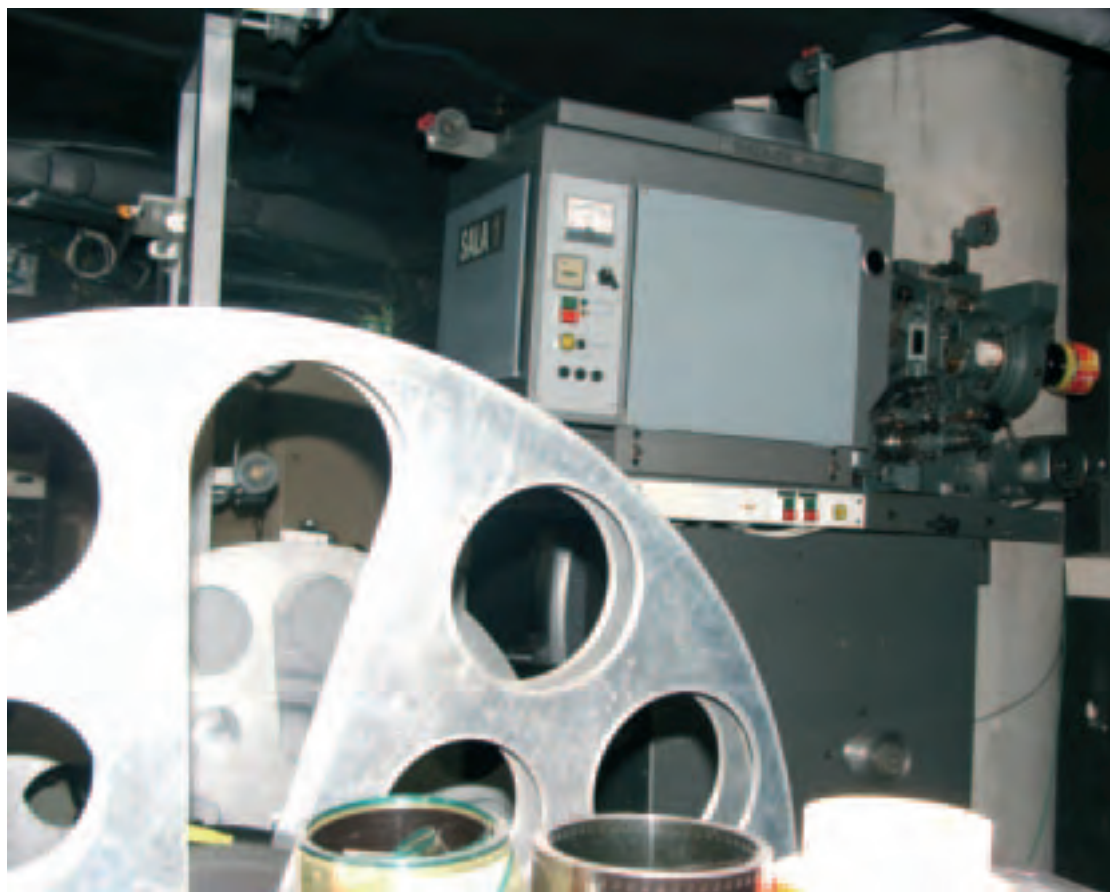
L'actual ritme de vida ens absorbeix de tal manera que ens fa passar inadvertides iniciatives com ara la propulsada per la Sala Cinema. Vivim en una teranyina que no ens deixa anar més enllà de les nostres obligacions i on la cultura sembla no tenir-hi cabuda.

La Sala Cinema de la UAB un cop s'ha acabat el film 'La hora del lobo', d'Ingmar Bergman. A la dreta, el projector cinematogràfic. i la façana de la sala.

La bogeria de l'alumne

Aquesta dinàmica genera dies repetits, llibres massa gruixuts, sales de cinema desertes, músics solitaris que vaguen sols com a conseqüència d'una recerca de mers resultats que ens mutila els sentits. L'esclat dels sentits fa brotar la curiositat, que és necessària per entrar a la Sala Cinema i gaudir d'unes pel·lícules que ens eixamplarien la nostra petita parcel·la de vida.

En aquesta petita parcel·la de vida no podem rebutjar les trucades a la porta de grans genis del cinema, ni tancar hermèticament les finestres de la nostra ment en les quals colpeja un fort *sirocco* que vol fer-nos obrir els ulls cap a allò desconegut. Tampoc no podem oblidar el repicar dels somnis que llauren en onades rítmiques un altre jo al nostre interior, però ho fem. Ho fem i la

LAURA CLAVIJO

■
La visió de la sanitat social com a l'autèntica bogeria

■
No podem desatendre les visites de grans genis del cine

sala de cinema resta mig deserta mentre per la pantalla passen genis com Luis Buñuel o David Cronenberg, primer i últim dels directors del cicle *Història de la Bogeria a l'Era Cinematogràfica*. Habitualment, tan sols una mitjana de vint a trenta persones gaudeixen d'aquestes pel·lícules.

Trucades refusades

Quan tanquem la nostra porta, es perden trucades d'autors tan transgressors com Luis Buñuel. Un director amb una obsessió per l'homogeneïtat del comportament humà que condueix a legitimar escenaris. Al seu cine, hi trobem també un interessant tractament del sexe femení, que Buñuel retrata segons una dicotomia marcada pel desconeixement i posterior coneixement del sexe que fa que la dona deixi la ingenuïtat de la infància per adquirir una consciència interior de les seves relacions.

Una altra trucada que al llarg del cicle hem desatès és la d'Alfred Hitchcock, un geni que és capaç d'incorporar allò fantàstic dins un context en què predomina la realitat. També hem desatès la trucada de Roman Polanski i ens hem perdut la seva mirada polièdrica, que ha estat capaç de crear un pianista que veu passar la II Guerra Mundial des del seu piano (*El pianista*, 2002), fins a una dona verge que a través d'al·lucinacions es torna una assassina (*Repulsió*, 1965). Hem perdut la trucada des de Suècia d'Ingmar Bergman, que ens fa participants dels seus infinits interrogants que abasten des de l'existència de Déu o la manca de sentit de la vida, al pes del desgast que produeix la incoherència de l'ésser humà.

El 'sirocco' contra les finestres

Ara bé, el cicle no s'acaba i encara tindrem l'oportunitat de

■ **David Lynch a 'Mullholland Drive' (2001) ens endinsa en la matèria dels somnis**

■ **'Spider' ens situa en el trànsit en què no sabem el que és real i el que és mentida**

rebre a Milos Forman, que és un dels cineastes més representatius del cicle. A *Alguien voló sobre el nido del cuco* (1975), el director ens mostra com de difosos són els límits que separen la bogeria del seny.

Allarg del cicle tenim l'oportunitat de conèixer els móns fantàstics de Peter Jackson, del qual se'ns oferirà *Criaturas Celestiales* (1994). Partint d'unes formes diferents, Claude Chabrol a través de la *nouvelle vague* ens apropa a allò més amagat de nosaltres mateixos a *La ceremonia* (1995).

Des d'un registre proper al surrealisme, David Lynch a *Mullholland Drive* (2001) ens endinsa en la matèria dels som-

La cambra de projecció de la Sala Cinema.

nis. En el trànsit en què no sabem el que és real i el que és mentida, hi trobem el personatge d'*Spider* (2002) de David Cronenberg.

El somni i l'altre jo

Un cop oberts els nostres sentits a la curiositat, el cicle *Història de la Bogeria a l'Era Cinematogràfica* ens lliura al rostre inconscient de l'ésser humà, que ens horroritza però ens mostra en forma d'enigma la veritat d'aquesta societat. Un enigma, el de la bogeria, que es resol quan l'espectador descobreix la sanitat social com l'autèntica font de la follia dels nostres dies.

Per més informació: el cicle *Història de la Bogeria a l'Era*

Cinematogràfica es fa cada dimecres i cada pel·lícula es passa a les 12 hores i a les 16 hores. Cultura en viu ofereix altres cicles a la Sala Cinema: *Cinema pels Drets Humans, Àsia Oriental, Cinema gai i lèsbic a la Xina i Taiwan*; així com també el cicle *Animació Japonesa*, a més de les preestrenes del Verdi. Els horaris es poden consultar a www.uab.es/culturaenviu. A banda dels cicles organitzats per Cultura en Viu, a l'aula 12 de la facultat de Ciències Polítiques i Sociologia s'ofereix un cicle de cinema polític ■

Àlvar Andrés, Alexandra Bosch i Manel Pérez

Equip de professors i ex-alumnes al pavelló del SAF.

El partidet dels dissabtes

Un grup d'ex-alumnes i docents de la UAB juguen a bàsquet un cop per setmana. Ho vénen fent sense interrupció des de fa 20 anys, quan es va inaugurar el Palau d'Esports del SAF.

Teniu algun costum que s'hagi mantingut inalterable des de fa 20 anys? Doncs ells sí. Des de la llunyana primavera de 1986, quan es va inaugurar el Palau d'Esports del SAF, un grup d'amics es troba cada dissabte al matí, plogui, nevi o faci sol, per jugar a bàsquet d'onze a una del migdia.

Malgrat que es coneixen des de fa tant de temps, aquesta colla de bojos per la cistella tenen poques coses en comú. De fet, potser només una: considerar el seu partit dels dissabtes com el millor moment de la setmana i fer allò que faci falta –aparcar els nens, pactar amb la dona– per tenir lliures les tres hores, des de les deu fins a la una, tots els caps de setmana de l'any (excepte quan el SAF tanca o els fa fora de la pista per programar alguna competició extrauniversitària).

Una queixa amb raó

Com a usuaris habituals que són, els jugadors dels dissabtes reivindiquen que el reglament del SAF contempla l'existència d'una Comissió d'Usuaris que té, entre d'altres funcions, la d'analitzar els suggeriments dels usuaris. No obstant això, i en clara contradicció amb la característica política participativa que desenvolupa la UAB des dels seus inicis, la Comissió d'Usuaris del SAF fa cinc anys que no es reuneix. Aquest fet és especialment significatiu si es té en compte que en l'article 9.4 el reglament del SAF estipula que la Comissió d'Usuaris s'ha de reunir una vegada a l'any.

Evidentment, en aquests 20 anys les cares han anat canviant, i molt. Però ells se les han enginyat per mantenir un nucli de quinze o setze jugadors que gairebé no fallen mai. D'aquests, més o menys la meitat acudeixen a la seva cita dels dissabtes des de fa més d'una dècada, de forma ininterrompuda. Alguns, fins i tot, vénen a jugar amb els seus fills i pensen seguir jugant mentre el cos els aguanti. Cal dir que la mitjana d'edat actual ronda els 40 anys, però més d'un ha passat la cinquantena i segueix torturant les defenses rivals. De fet, no falten aquells que asseguren, amb un somriure sorneguer, que ja s'estan mirant cadires de rodes per quan els genolls els diguin prou.

Fan enveja, la veritat ■

Víctor Abasolo

▀ LLIBRES

Sociedad Española de Periodística
Estudios de periodística XI
(El periodismo, motor de cultura y paz).

Servei de publicacions UAB

Aquest número dels estudis de periodística recull les ponències presentades en el VIII congrés de la Sociedad Española de Pe-

riodística (SEP), celebrat l'any 2004. Els professors de la UAB Manuel López, Núria Almirón i José Luis Valero, van ser alguns dels ponents d'aquest congrés, que duia com a lema *El periodismo, motor de cultura y de paz*. El compromís ètic dels periodistes amb la pau i el progrés de la cultura de la solidaritat és el punt d'unió entre

Consell de l'Audiovisual de Catalunya
Tendències i nous formats de la publicitat

Quaderns del CAC exposa en el número 22 reflexions sobre la indústria i l'activitat publicitàries a l'actualitat. El fet que la publicitat hagi esdevingut tan influent en la nostra societat i que sigui la principal font d'ingressos dels mitjans de comunicació, privats i públics, ha impulsat el Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC) a dedicar un monogràfic a la seva anàlisi. El quadern parteix d'un estudi encarregat pel CAC a un equip d'investigadors de la Universitat Rovira i Virgili que posa de manifest l'abast de les noves formes de publicitat a la televisió. En els articles que componen aquest quadern diversos experts analitzen el sistema publicitari tant a la ràdio com a la televisió.

les ponències i comunicacions d'aquest llibre, que tracten el mateix tema de maneres molt diverses. El periodisme i els conflictes armats és un dels aspectes clau a què es fa referència en ponències com ara *La protección de los periodistas en los conflictos armados* o

De Willam H. Russell a Robert Fisk, más de medio siglo de corresponsales de guerra. Un altre tema predominant és el paper de les noves tecnologies als mitjans de comunicació: el *ciberperiodisme* i la cultura, els *weblogs*, la *infografia digital*... La deontologia de la profes-

sió periodística, la funció del periodisme en la societat i en la cultura i la revisió històrica d'alguns mitjans i del periodisme cultural són altres temes que es tracten en aquest volum dels estudis de periodística de la SEP.

Norminanda Montoya Vilar
La comunicación audiovisual en la educación
Editorial Laberinto

La Comunicación Audiovisual en la Educación és un manual dirigit a estudiants d'Educació, mestres, educadors, professors, tutors, pares, pedagogs i tots aquells que tenen la responsabilitat d'educar i estan preocupats per la protecció de l'infant davant la gran influència dels mitjans audiovisuals, a la infància i a l'adolescència. El llibre defensa que només es pot educar els més menuts en l'ús dels mitjans de comunicació des d'àmbits com la família, la universitat, les escoles i les institucions públiques de caràcter educatiu. Fa un recorregut exhaustiu pels grups i línies d'investigació en comunicació audiovisual i la seva aplicació en l'educació. A més, planteja les competències bàsiques que ha d'assumir el mestre que es forma en aquesta matèria, revisa diverses metodologies i proposa un mètode propi en aquest procés de formació.

■ **Yasmina Escabia**
Oficiala a
La Pelu de la Uni
a la Plaça Cívica

ODDRE ENAMETUE

“El pentinat més ‘cool’ és aquell que porta algú amb seguretat”

otser els més veterans recordaran el Fashion Llongueras a la plaça Cívica entre el RACC i la botiga de les orles. O bé la comunitat de la UAB érem massa *fashions*, o massa poc, el cas és que des de fa cinc anys ocupa el seu lloc una altra perruqueria, La Pelu de la Uni, i Yasmina Escabia n'és l'oficiala. “Els estudiants s'atreveixen amb quasi tot a l'hora de tallar-se el cabell. I a mi això m'encanta perquè sóc molt creativa”. Yasmina porta més d'un any com a oficiala de La Pelu de la Uni –que no té res a veure amb La Pelu del Born, com s'encarrega de recordar el propietari i perruquer del centre a la Cívica, Fermín Molina– i considera el seu pas pel campus com una experiència laboral diferent pel fet de treballar amb tanta gent jove. Arriscant-se una mica, Yasmina calcula que un 70% de la seva clientela són estudiants i pot especificar, fins

i tot, de quines titulacions provenen els més presumits. Així, sap que l'alumnat de Periodisme, Veterinària i Medicina “és el que es deixa fer més coses noves i atrevides, mentre que el de Matemàtiques, a l'hora d'escollir pentinat, és molt més... quadriculat”. En defensa d'aquesta perruquera, oberta i riallera, direm que deixa clar que de ben segur hi deu haver matemàtics amb els cabells verds, però que parla des de la seva experiència de perruquera a la UAB.

I els professors? També els té controlats, concretament els de Comunicació, d'on vénen més sovint per millorar el seu *look*. L'únic segment que troba a faltar Yasmina és el de les senyores grans: “És que m'estic començant a oblidar de com es fan els seus pentinats!”. Parlant de pentinats i *looks*, Yasmina ressalta la importància que tenen a l'hora de transmetre qui ets. “Puc veure el

“Els estudiants s'atreveixen amb quasi tot”, diu Yasmina.

pentinat i la roba d'una persona, parlar-hi dos minuts i ja puc dir qui tinc al davant. No acostumo a fallar”. El tall de cabell s'ha d'adequar a la personalitat: “El pentinat més *cool* és aquell que porta algú amb seguretat, que s'ajusta a un mateix, però que agafa una mica de cada tendència per crear un *look* propi”.

Un cop a casa, al pis que comparteix amb dos amics a Sabadell, Yasmina practica tallant els cabells als seus amics. Però a la Yasmina també li agrada viatjar. A Londres va visitar el centre Vidal Sassoon. Allà, on li agradaria arribar a treballar algun dia, assegura: “Els talls són exactes, perfectes. Abans de tallar s'estan potser dues hores calculant les particions, els angles de tall... geometria pura”. De moment, la seva propera destinació és l'Índia, un país que sempre l'ha atret molt ■

Laura Espiau Guarner

MÀSTERS

DIPLOMATURES DE POSTGRAU

2006-07

MEDICINA	52 màsters	62 diplomatures de postgrau
VETERINÀRIA	4 màsters	2 diplomatures de postgrau
INFERMERIA I FISIOTERÀPIA	1 màster	18 diplomatures de postgrau
PSICOLOGIA	13 màsters	3 diplomatures de postgrau
POLÍTICA I SOCIETAT	22 màsters	28 diplomatures de postgrau
EDUCACIÓ	6 màsters	13 diplomatures de postgrau
COMUNICACIÓ I PERIODISME	18 màsters	21 diplomatures de postgrau
ECONOMIA I EMPRESA	13 màsters	23 diplomatures de postgrau
DRET	14 màsters	20 diplomatures de postgrau
CULTURA I HUMANITATS	11 màsters	18 diplomatures de postgrau
EXPERIMENTALS I TECNOLOGIA	7 màsters	5 diplomatures de postgrau